

Sygn. akt II CSK 672/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrzkowski

w sprawie z powództwa A. D.

przeciwko S. P.

o ochronę dóbr osobistych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 kwietnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 4 marca 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnicy pozwanego S.P. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 marca 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparli na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołane przesłanki zostały wykazane.

W ocenie skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na uchybienia Sądu II instancji w zakresie błędnego zastosowania art. 24 § 1 k.c. Uzasadniając oczywistość skargi kasacyjnej skarżący przytoczył argumentację powołaną w uzasadnieniu podstawy kasacyjnej naruszenia art. 24 § 1 k.c. przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie.

Z przesłanką określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a więc wskazującą na oczywistość skargi kasacyjnej nie można skutecznie łączyć - w ramach zarzutu naruszenia tych samych przepisów - przesłanki występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, bowiem skarga kasacyjna nie może być oczywiście uzasadniona, gdy zachodzi potrzeba rozstrzygnięcia występującego w sprawie zagadnienia prawnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07, nie publikowane). Ponadto podkreślić należy, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz

uzasadnienie podstaw skargi kasacyjnej to niezależne od siebie, konstrukcyjne elementy skargi, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego na różnych etapach rozpoznawania skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy w ramach "przedsądu" bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Skarga kasacyjna powinna być w związku z tym tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por.: postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001 nr 3 poz. 52, postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.).

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Tych wymagań skarga nie spełnia. W skardze nie powołano argumentów, które mogłoby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadniony został nadto twierdzeniem o wystąpieniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które sprowadzone zostało do pytań zmierzających do ustalenia granic między działaniami naruszającymi dobra osobiste a działaniami niemającymi takiego charakteru, a więc pytań, na które z łatwością można udzielić odpowiedzi, analizując bogate w tym zakresie orzecznictwo oraz wypowiedzi w doktrynie.

Zagadnienie prawne powinno być precyzyjnie sformułowane ze wskazaniem argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie SN

z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11), ponadto musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń lub oceny dowodów (zob. postanowienie SN z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, ICBSN 2009, nr 4, s. 48).

Skarga w części obejmującej wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurydycznej wykazującej wystąpienie w sprawie zagadnienia prawnego w powyższym rozumieniu, ani też nie jest oczywiście uzasadniona. Należało więc odmówić jej przyjęcia do rozpoznania.

Na wniosek powódki zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

[l.n]